

10. března 2024, 4. neděle postní – Laetare (Veselte se s Jeruzalémem. Izaiáš 66,10)

Píseň (postní!): EZ 33,1-2 *K tobě duši pozdvihuji*

Introit: *Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu. Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost, neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá. (Žalm 30,3-6)*

Píseň: 273 *Nám radostí jsi, Pane, ty*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za radost. Za proměny noci a dne, za to, když odvaha přemůže strach. Uzdravuješ nemocné, dáváš sílu slabým, ti nepatrní jsou ti obzvláště blízko. Začínající jaro, malé dětské ruce, dobré slovo... i to jsou zdroje radosti. Děkujeme.

Prosíme o pokoj – do našich srdcí, vztahů, rodin, do míst, kde je k pokoji daleko. Prosíme, ať sami dokážeme být posly naděje, pokoje, radosti.

Prosíme, oslov nás, potěš, pozvedni.

Prosíme, odpusť nám, čím jsme druhým ublížili. Děkujeme. Amen.

1. čtení: Mt 3,1-12

Píseň: 612 *Kam v soudu den*

Text: 2 Kr 5,1-14

V Krkonoších kousek od Rokytnice se v jedné polorozpadlé chalupě usadil nějaký podivín. Oblečený do starých hadrů, na jídlo má mléko od koz a brambory. Bydlí tam na břehu Jizery. Teď v zimě jsou kozy v chlívků, z komína se kouří, kdoví, čím ten divous topí. Ke dveřím vede vyšlapaná cesta. A taky k řece. Tam je vysekaná do ledu díra. Chodí tam dost lidí. Auto zaparkují kus dál a pak jdou pěšky. Říkají: Jdeme k Jenovi.

Přemýšlela jsem, jaké to asi bylo tenkrát, když se scházeli lidé k Janu Křtiteli. Co je tam táhlo? Za tím podivínem, co jim vynadá. A mluví o soudu a o tom, že se máme zlepšit. A že jsme plemeno zmijí... Byli to masochisti, kdo se tam na poušť stahovali? Vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu. A všechny je Jan vedl k řece a do vody.

Přicházeli se strachem? Hnalo je svědomí? Tušili, že se blíží nějaký zlom, nový čas, konec světa? Byla doba těhotná očekáváním? A jak poznali, že je dobré jít právě za Janem? Je naše doba jiná? Kdyby se objevil nějaký takový Jan a křtil lidi - třeba v řece Jizeře (asi jste správně odhadli, že jsem si to vymyslela) - co bychom si o tom mysleli? Jan Křtitel volal lidi k náročnému úkolu: neste ovoce! Voda Jordánu vás očistí, pomůže vám zbavit se zátěže minulosti, dá vám sílu vykročit - ale vykročit na náročnou cestu.

Zpátky k Námanovi. Vzpomenete si, jak začínal oddíl o Námanovi? „*Naamán, velitel vojska aramejského krále, byl u svého pána ve veliké vážnosti a oblibě, protože skrze něho dal Hospodin Aramejcům vítězství. Tento muž, udatný bohatýr, byl postižen malomocenstvím.*“ (2 Kr 5,1) V biblickém textu je to popsáno na několik řádek, jak vážený, požehnaný a úspěšný muž to byl ten Náman. Až na konci je jedno slůvko - byl malomocný. Nemoc způsobila, že byl mocný už jen málo. Jedno nerozvážné slovo, jeden okamžik, jeden výsledek vyšetření, zlomek sekundy nepozornosti, který způsobí nehodu, špatně vybraná zatáčka na lyžích - a všechno je jinak. Byl malomocný. Ještě stále vypadá bohatě a úspěšně - ale v noci se budí zpocení strachem, co bude dál, manželka je tak sklíčená, že si toho všimne i její malá izraelská služebná.

Dívinka, která si večer před spaním odříkává modlitbu Šemá Jisrael, adonaj elohénů... Slyš Izraeli, Hospodin je náš Bůh... Smutně přitom vzpomíná na to, že se tak modlili celá rodina, vzpomíná, že se doma vyprávělo o Hospodinově prorokovi, který dokázal i vzkřísit mrtvého. To dítě je toho tak plné, že o tom nemůže mlčet. Je to služebná, malé děvče, bez jakékoli moci, a ona

sdělí těm mocným něco životně důležitého. Věřím v Boha, který může změnit váš smutek, může uzdravit nemoci. Je to krásné vidět, jak víra zapustila kořeny v srdci toho dítěte. Přála bych si, aby si třeba zrovna jarovské děti jednou vzpomněly, že slýchaly o nějakém dobrém a mocném Bohu... Přála bych si, abych dokázala obyčejně, lidsky lidem říct o Pána Bohu.

Tonoucí se stébla chytá, Náman to poví králi a druhý den už jede s královskou depeší k jinému králi, do Izraele. Králi, uzdrav mého služebníka. Je to rozkaz. Byl ten Náman nahluchlý nebo byla jeho víra jen taková polovičatá nebo si potřeboval věci upravit podle svého? Vždyť to dítě říkalo: běž za prorokem. A izraelský král už trhá své roucho a bojí se, že bude válka. Vždyť on přece nemůže uzdravit člověka z malomocenství! Není přece Bůh! Říká to nahlas - aby to slyšel on sám, aby to slyšel Náman, syrský král, celý Izrael - ne, já opravdu nejsem Bůh!

Prorok Elíša se asi směje pod vousy - konečně jsi to, králi, pochopil. Ne, nejseš Bůh. Já taky ne, ale já se snažím Bohu rozumět a jeho prosit a volat. Snad mě vyslyší i teď. Snad se stane něco, co bude svědectvím o tom, kdo je ten pravý Bůh.

Tak konečně je Náman se svým bohatým průvodem u správných dveří. Před domem proroka. Čeká nějaké uvítání a trochu zázraku. Vzývání, mávání rukama, velká slova a gesta. Taky si věci představujeme a plánujeme. Taky si říkáme, jak by měl teď Pán Bůh zasáhnout, změnit situaci, změnit druhé lidi, uzdravit naši nemoc. I naše modlitby jsou někdy spíš předpisem, jak by měla Boží pomoc vypadat, v jakém balení ji objednáváme.

Běž se, Námane, sedmkrát ponořit do Jordánu. Elíša se ani neobtěžoval vyjít před dům. Ne, Námane, já tě neuzdravím. Já nemám zázračnou moc. Tebe uzdraví jedině Hospodin. A chce tě uzdravit v Jordánu. Ano, musíš sejít dolů. Sestoupit z vozu, svléknout sváteční šaty, sejít prudkým srážem k vodě a ponořit se. Služebníci to pochopili - často nám musí věci vysvětlovat postupně víc lidí, než nám to konečně dojde. Námane, udělej to. Máš velkou moc, ale na všechno ta moc nestačí.

Sesedne z vozu, váhavě odkládá zlatem vyšívaný plášť, shrbeně schází dolů k řece. Kam se poděl ten udatný bohatýr Náman? Sedmkrát se ponořit. Sedmkrát si uvědomit, že nemám nic, čím bych se mohl před Pánem Bohem chlubit. Odložit své schopnosti, moc, bohatství, slávu, úspěch, krásu, postavení,... Tak jaký jsem, ač nemám nic... se nořím do Jordánu a stále jasněji poznávám, že jsem lehčí a lehčí o to, čím jsem byl ze své moci, a stále čistší a čistší z Boží milosti. Děkuji. Amen.

Píseň: 723 *Tak, jaký jsem, ač nemám nic*

Ohlášky

Píseň: 716 *Z tvé ruky, Pane můj*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: ¹³ *Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí! Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Pánu!* ¹⁴ *Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně.* ¹⁵ *Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.* ¹⁶ *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.* (Jk 5,13-16)

Požehnání: *Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.*

Píseň: 295 *Za to, že v stromech přečtu život*